

Микола СЯДРИСТИЙ
(м. Київ)

ПЕРЕДУМОВИ І НАСЛІДКИ

Великий письменник Гоголь говорив, що світогляд кожної людини визначає той горизонт, який вона вперше побачить у дитинстві. На горизонті, який я бачив вперше в своєму дитинстві і який було видно з нашого селянського двору, далеко-далеко в степу росло одне-єдине, трохи похилене дерево. Взимку воно виділялося загадковою чорною цяткою серед білих снігів, а навесні, навпаки – було біле серед чорного виораного степу.

То була яблуня. Мати говорила мені, що ця яблуня – то єдине, що залишилось від селянських дворів, які вимерли в 1933 році. «Коли я зайшла в один з дворів, - розповідала мати, - то побачила на підлозі у хаті мертву жінку. Поруч лежало двоє мертвих дітей – висохлі скелетики. А біля жінки впритул лежало немовля, яке смоктало її мертву». Це кошмарне видіння супроводжувало мене все життя.

Трагедія 33-го року має практичні і теоретичні передумови в революції і в тій політиці, яку вела влада в перші пореволюційні роки й після. Геноцид-етноцид проти селянства починається з того, що Ленін ніколи не вірив селянству і дивився на нього як на потенційного ворога. Він говорив, що з кожного дрібного господаря підрастає новий Корнілов. Цим ставленням і пояснюється те, що більшовицька партія, яку заснував і виплекав Ленін, нищила селянство і довела до того стану, в якому воно зараз перебуває. В останніх творах Ленін застерігав своє оточення, що кінець-кінцем доля влади залежатиме від того, чи піде селянство з робочим класом, чи під впливом вимушено прийнятого НЕПу відійде від нього. Тому в 30-ті роки подбали, щоб селянство відійшло на той світ, а не від лінії партії.

НЕП, як тимчасовий відступ партії перед загрозою народних повстань, був уведений «серйозно і надовго», але не назавжди, як нині стверджує офіційна партійна преса, щоб перекласти всю вину за сучасну кризу не на систему, а на Сталіна. НЕП – це типовий ленінський маневр обману. Разом з введенням НЕПу Ленін одноразово вводив буквально терористичну систему його послідовного знищення. Досить згадати широкомасштабну вказівку Леніна, «Про завдання Наркомюсту в умовах нової економічної політики», адресовану секретно наркомун юстиції Курському з поміткою «З особистим проханням: не розмножувати, тільки показувати під розписку, не дати розголосити, не розбазікати ворогам». Головна лінія цієї вказівки – терор, терор, терор. Ні про який розвиток НЕПу не могло бути й мови.

Ленін також говорив: «Якщо ми це завдання пробували розв'язати прямо, так би мовити, лобовою атакою, то зазнали невдачі. Такі помилки бувають в усякій війні, і їх не вважають помилками. Не вдалася лобова атака, перейдемо в обхід, будемо діяти облогою і сапою»¹.

Дійсно, страшні слова: знищення до цього сотень тисяч людей вождь не вважає помилкою.

До речі, в книзі «Фатальні рішення», яка є спогадами гітлерівських воєначальників, наводиться такий факт: Коли фюреру доповіли про взяття під Сталінградом у полон сотень тисяч німецьких солдат, Гітлер, оговтавшись від шоку,

сказав: «Це ще не поразка. Помилки бувають на всякій війні. Зберемо нову армію».

Розправа з НЕПом – логічне продовження лінії ЦК ВКП(б) ленінського складу. Тому рік Великого перелому треба вважати роком переламу хребта селянству.

Де криються витoki народної трагедії? Вони – в самій системі, яка за своєю природою передбачала і метод розправи, і її виконавців.

Згадаймо, що являла собою Росія і в її складі Україна до революції. Це була держава, 80 процентів населення якої становили селяни – клас приватників, якщо йти за марксизмом. Що таке марксизм? Ленін говорить, що це ідеологічне обґрунтування знищення приватної власності, капіталу і класів. Тобто, утвердження даної ідеології на практиці означає знищення селянства, а на решті населення повинен бути поставлений великий соціальний експеримент.

Селянство давно муляло очі тим, хто збирався старий світ «разрушить до основанья, а затем...» зайнятися організованим копанням могил для десятків, сотень тисяч і мільйонів.

Ще в 1905 році Ленін писав («Дві тактики»), що при захопленні влади методом поетапних переворотів треба паралізувати хиткість селянства. Але селянство виявилось стійким: коли Ленін з групою терористів у червні 1917-го року зробив спробу захопити владу, то Ради (селяни в шинелях) зажадали притягти Леніна до суду за замах на перші основи демократії.

Але використавши дестабілізацію в країні, переворот все-таки було зроблено. Для надійності й остороги, а також для обману селянських мас подано гасла: «Земля – селянам!», «Вся влада – Радам!». Хоч до перевороту Ленін і Сталін говорили, що гасло «Вся влада – Радам!» - це донкіхотство.

Влада Радам не була передана ні Леніним, ні Сталіним. До сьогоднішнього дня влада знаходиться в руках партії, яка на практиці послідовно сповідує заповіт своїх вождів.

Тож історія партії – це історія поступового знищення селянства. «Декрет про землю» був відмінений «Земельним кодексом», за яким вся земля, в тім числі й та, яка була викуплена селянами ще після реформи 1861 року, стала державною, тобто націоналізованою. Разом із введенням продподатку це стало поверненням до кріпацтва. Всіх, хто спочатку отримав землю, названо куркулями і знищено. Так цілеспрямовано була знищена перша частина кращих господарів.

Націоналізація землі стала фактично другим контрреволюційним переворотом, який зробила марксистсько-ленінська система. Виконавцем її ідей був Сталін, який ніколи не приписував собі ідеї колективізації. То була ідея Леніна і пишно називалась Ленінським кооперативним планом.

Ленін говорив: «Ми ведемо класову боротьбу, і наша мета – знищити класи. Поки лишаються робітники і селяни, до того часу соціалізм лишається нездійсненним»². Для втілення цього завдання, як пише вождь, треба використовувати будь-які методи, і в першу чергу – розстріли, застосування яких виправдується моральною свідомістю робітничого класу, який іде до перемоги. Як відомо, з цією метою з особистої ініціативи Леніна були – вперше і задовго до Гітлера – створені концтабори і введена методика захоплення заручників, виселення, інші каральні засоби. Тотальну дегуманізацію суспільства Ленін виправдовував

«революційною доцільністю» і посиланням на Маркса й Енгельса. Зокрема, Леніну дуже полюбилась думка Маркса, що робітники повинні пережити 15, 20, 50 років громадянської війни і міжнародних битв не лише заради того, щоб змінити історичні відносини, а й щоб самим змінитися і стати здатними до політичного панування.

Продовжуючи і творчо розкриваючи думку Маркса, Ленін писав, що доведеться при диктатурі пролетаріату перевиховувати мільйони селян і дрібних господарів, сотні тисяч службовців, чиновників, буржуазних інтелігентів, підпорядковувати усіх пролетарській державі й пролетарському керівництву. Потім необхідно буде перевиховувати в тривалій боротьбі, на ґрунті диктатури пролетаріату, і самих пролетарів, які від своїх особистих дрібнобуржуазних забобонів позбавляться не одразу, не чудом, за велінням Божої матері. Коротко кажучи, тотальний моральний і фізичний терор проти тих, кого спочатку треба було перевиховувати, повинен, за ідеологією системи, закінчуватись перевиховуванням самих вихователів.

По відношенню до селянства тотальна організація голоду для вирішення грандіозного завдання по знищенню і перевихованню непокірних була найкращим методом, який забезпечував закріплення влади партії над народом у тому ключі, який ще до 1917-го року був обраний вождями.

Знищення селянства – не тільки небачений злочин у правовому розумінні. Це глобальний підрив національної культури у всіх напрямках. Чорнобиль виступає продовженням цієї трагедії, бо підрив селянства – підрив філософії господарювання, яка мала тисячолітню історію і яку можна розглядати як планетарну даність: Земля – Людина. Так цю проблему розглядали, до речі, Вернадський і Вавілов. Останнього, хто прагнув справді підняти село, зробити його багатим, тоталітарна система знищила і викинула в буквальному розумінні на смітник, бо ця система устами Сталіна сказала: «Більшовики думають інакше!».

Не випадково та ж сама доля спіткала великих учених, істинних друзів селянства – Чайнова, Тулайкова та інших.

У двадцятих роках ХХ ст, коли каральна система з особистої ініціативи Леніна почала виселення і знищення інтелігенції, найперше партія розіграла Всеросійський комітет допомоги голодуючим (1921-й рік). Це дуже показово. Як показово і те, що перед розправою над селянством офіційна влада почала винищення інтелігенції, більшість серед якої становили вихідці з села, принаймні на Україні.

Установка на знищення інтелігенції набирала перед проведенням голодомору і під час його характеру державної політики. Боротьба велась під виглядом боротьби з націоналізмом.

Більшовицька система завжди виступала проти будь-якої національної культури, то під виглядом боротьби з націоналізмом, то під виглядом боротьби з космополітизмом, що ніби взаємно виключають один одного. Національна ж культура – це не фортеця, що робить людину навіть у в'язниці якісно незалежною. А якщо так, то вона повинна бути або знищена, або підмінена культурою гасел. Голод теж виконував це завдання, бо інтелігенти, як віруючі, під час голоду вмирають першими.

Сталін, як і Ленін за життя, в 30-ті роки говорить, що селяни не усвідомили уроків соціалістичного перевороту. Він звертає увагу партії на те, що під час виборів до Рад селяни обирають не деградовану бідноту з числа ледарів і крутіїв, які повинні б стати згодом безпосередніми організаторами голоду і на яких спиратиметься партія, а заможних селян, які ще залишились, мали господарську практику, досвід землеробства. У зв'язку з цим Сталін дає вказівку розглядати Ради, як і колгоспи, де не всі куркулі розбиті як такі, що можуть повернутися і проти Радянської влади, а отже: або колгоспи та Ради є більшовицькі, або – антирадянські.

Тотальна система, природно, йшла до тотального вирішення своєї кінцевої перемоги над класом селянства, до повного закріплення своєї політичної влади. Організація голоду ставала фіналом цієї багаторічної боротьби «ордена мечоносців», цієї, як сказав філософ, «апокаліпсичної секти» з народом. Партія під час голоду приймає ряд людиноненавистницьких законів проти селянства.

Час наступу, який запрограмував ще Ленін при введенні НЕПу, настав. Цей час визначив уже Сталін. Про цю його заслугу, як виконавця ленінської стратегічної і тактичної вказівки, напише газета «Правда» 24 і 25 листопада 1933 року в надрукованій промові Ворошилова «Про результати першої п'ятирічки». В тій же газеті одразу ж після організованого голоду буде надруковано розмову Сталіна з кореспондентом газети «Нью-Йорк таймс». На запитання, що є найважливішою внутрішньою проблемою СРСР в даний час, Сталін назве проблему селянсько-колгоспну і скаже, що її можна вважати... вже розв'язаною. Ціна цієї перемоги – мільйони знищених селян.

¹ Ленін В. І. – Т. 44. – С. 156.

² Там само. – Т. 4-. – С. 287–288.